

Pa je vendar Jančeta nekaj težilo. Odlomljena glava na vojakovem vratu. Neprenehoma mu je silila pred oči in celo ponoči jo je videl v sanjah. Brki so se mu zdeli še bolj strašni, oči še bolj izbuljene in helebarda še večja. Janče se ga je bal, čeprav je bil samo naslikan.

Minila je ura in Janče je že stal sredi strežnikov pred božjim grobom in vihtel kadilnico. Luči so gorele, orgle donele, vsa cerkev je bila polna prijetnega vonja.

Tedaj je prijel gospod župnik monštranco s Kristusom, jo dvignil, da se je videla po vsej cerkvi, in pričel peti alelujo. Trikrat jo je zapel, njegov glas je bil vedno višji, vedno močnejše so odpevali pevci in po cerkvi je zadonelo:

»Zveličar naš je vstal iz groba...«

Janče je nihal s kadilnico, menadoma pa je prenehal in prebledel. Vojakova glava se je sama od sebe pričela gibati, vedno bolj se je nagibala in — padla. Ljudje okoli so se zasmejali, celo gospodu župniku je igral na ustnicah nasmeh. Tudi Janče se je nasmehnil. Ni bilo več one glave, ki ga je plašila. Zavihtel je kadilnico, da se je dvignil velik oblak visoko proti monštranci. V srcu mu je zavriskalo: Kristus je vstal! Ni več njegovih sovražnikov in tudi groznega vojaka ni več!

Zvonovi, ki so tedaj potrkavali nežno in skoraj tiho, so zazvonili močno in veselo. Janče je stopal v procesiji pred nebom. Veter se je zaganjal v rdeče bandero. In Janče je gledal in vihtel kadilnico. V duši pa mu je bilo svetlo in veselo.

Ko se je procesija vrnila v cerkev, je pogledal proti božjemu grobu: Vojakov ni bilo več tam. Samo dva angela sta stala ob praznem grobu in z iztegnjeno desnico kazala v nebo...



F. J.:

Zajčki rajajo.

*Skočili zajčki so v polje,
hiteli urno ven na plan.
So vsi? Francè, Marjetka, Žan?
In Poldek, Tonček tudi gré?*

*O, saj je tu družina vsa,
že v mehki travi se igral*

*Na bregu se ustavijo.
Koj žaba z godbo ples začne,
ves zajčji rod v objem se vzpne.
A mama očku pravijo:*

*»Po plesu južino dobé,
nato domov naj se zgubél«*